

SCOTT SIGLER

feltámadás

A NEMZEDÉKEK-TRILÓGIA ELSŐ KÖTETE

I. RÉSZ

sötétség és fény

egy

Szűrő fájdalom szakít ki álmomból.

Vállam és nyakam átmeneténél pillanatnyi, éles dőfést érzek, ám mire észreveszem, már el is múlt.

Valami belém mart volna?

Nem... álom volt csupán. Vagy inkább rémálom.

A születésnapomon nem pont így akartam volna ébredni. Ma töltöm be a tizenkettőt. Szinte el sem hiszem – *tizenkét* éves lettem, mától nem vagyok kisgyerek. Igazán hagyhatnának aludni, ameddig csak akarok, akár egész nap. A barátaimnak tortával kellene várniuk, iskolába se kellene mennem.

Iskola.

A puszta gondolattól rosszra fordul a kedvem. Nagyon fáradt vagyok. Mintha egy percet sem pihentem volna. Ha átaludtam az ébresztőt, megint késni fogok az első óráról. Anyu kinyír. Nem akarok bemenni. A suliban a foglányok és a körcsillagok folyton csak csúfolnak. Gyűlölöm a sulit, gyűlölöm őket, gyűlölöm...

A nyakam, ahol az előbb a bökést éreztem, hűvösen bizsegni kezd. Csiklandós érzés, és egyre csak terjed...

...ez a vérem?

Kinyitom a szemem, de csak sötétséget látok. *Teljes* sötétséget. Hallom saját lélegzetvételemet, mást azonban nem. És... *nem bírok megmozdulni.* Csuklómat hideg, durva tapintású pántok szorítják oldalamba. Csavargatni kezdem a kézfejemet, hátha sikerül kiszabadulnom, de a pántok olyan erősen fognak, hogy csak a bőrömet horzsolom fel.

– Anyu?

A kérdés túl hangos, már-már kiáltás. Valami nincs rendjén. A hangom furcsán cseng... csaknem fojtottan.

Anyu nem válaszol.

– Apu?

Semmi.

Újra, keményebben nekifeszülök, ám nem csak a csuklóm nem mozdul – a bokámat is lefogja valami, a csípőm pedig olyan szoros béklyóban van, hogy elfordítani is alig bírom.

Ez nem a hálószobám. Nem az otthonom. A szüleim nincsenek itt.

A mellkasomat szorosnak érzem, mintha satuba fogná dübörgő szívemet. Testem megborzong, minden porcikája azt üvölti: *Kelj fel! Keljfelkeljfelkeljfel!*

– Van itt valaki?

Semmi.

– Valaki segítsen! A nevem...

Elakad a lélegzetem.

Nem jut eszembe a nevem.

Vergődni és tombolni kezdek, kétségbeesetten fészegetem a rabságukban tartó, könyörtelen pántokat.

– Valaki segítsen!

Nem felel senki.

Akkorát sikoltok, hogy belesajdul a torkom. *Ezt* valaki csak meghallotta. *Valaki* biztosan a segítségemre siet.

Várom.

Ám nem történik semmi.

Felemelem a fejem – homlokom valami szilárd, merev feületnek csapódik. Akkor ezért volt olyan furcsa a hangom: egy deszka van az arcom előtt.

Nem, ez nem deszka... *ez fedél.*

Alattam és kétoldalt pedig puha bélés.

Egy...

...jaj ne, jaj ne...

...egy *koporsóban* vagyok?

– Segítség! Valaki szabadítson ki!

A nyakamba újfent belehatol a fájdalom, ami felébresztett, és ezúttal olyan mélyre dőf, hogy szemhéjam görcsösen összerándul, testem pedig mereven, dermedten lebénel.

Csapdába estem a sötétben, és valami marcangol.

(Ha megfutamodsz, ellenséged üzni fog. Öld meg az ellenséged, és végleg szabad lehetsz!)

A gondolat ismerős, mint holmi örökre belém égett emlék. Düh gerjed bennem, és a kínhullám ellenére is segít összpontosítanom, erőt ad, hogy újra próbálkozzam. Rángatok és cibálok, feszítek és vonaglok. Minden erőmet a jobb kezembe összpontosítom – a fene beléd, *gyere ki* –, és az sem érdekel, hogy a csuklóm bőrét lenyúzza az érdes felület, egyszerűen ki *kell* jutnom...

Húzom, vonom, csavarom, feszítem, egyre erősebben, míg végül a koporsóm már recseg és ropog.

A pánt nagyot reccsen. A jobb kezem valamivel könnyebben mozog. Nem sokkal ugyan, de *könnyebben*.

A túszerű fájdalom még mélyebben járja át nyakamat, mire felsikoltok.

Eddig sem jött senki, ezután sem fog.

A tüdőmig hatol? Szíven szúr?

Meghalok?

Akkorát rántok, hogy a pántok az alkarom csontjaiba vájnak. Halk pattanás hallatszik, aztán még egy – és a jobb kezem kiszabadul.

Ujjaimat végigszánkáztatom a testemen a nyakamig, vakon megragadom a belém fúródó valamit. Nedves, csúszós felületet tapintok, valami tekergőző, vonagló, hideg kígyót. Próbálna arrébb siklani, de már elkaptam, és nem ereszttem. Lerántom az ajkaimhoz, ráharapok, és a borzalmas íz ellenére olyan keményen morzsolom össze a fogaimat, hogy belefájdul az állkap-

csom. Ide-oda cibálok a fejem, és még erősebben szaggatom fogaimmal – erre valami elroppan benne.

Fogaim között, markom szorításában elernyed. Félresöpöröm, aztán köpök egyet, hogy megszabaduljak a számat betöltő, visszataszító íztől.

Jobbommal kitapintom a bal csuklómat, és megmarkolom a béklyót. Amint hozzáérek, külső kérge porrá omlik, alatta viszont rücskös keménységet érzek. Balom ökölbe szorul, jobb kezem ujjai megfeszülnek, és egy gyors reccsenést követően a másik kezem is kiszabadul.

A derekamat körbezáró bilincset már mindkét kezemmel feszítem fel. Ahogy cibálni kezdem – *ide-oda, ide-oda, ide-oda* –, a koporsó rázkódni kezd körülöttem. Ez a pánt is eltörik.

A lábam következik.

A fedél olyan közelről feszül az arcomra és a mellkasomra, hogy kezemmel alig bírok eltapogatni a combomig. Mi ez rajtam, miniszoknya? Muszáj lejjebb nyúlnom, nem adhatom fel! Nem számít, mibe kerül, ki kell jutnom. Bokabilincseimnek ellenszegülve a jobb oldalamba gördülök, magam alá erőltetem bal kezeimet. Vállam és arcom a koporsó simára csiszolt fedelét súrolják, arcbőröm, orrom és szemhéjam nekinyomódik, ujjhegyeim viszont még így is épp csak a térdem magasságában kaparásznak.

Keményebben, *még keményebben* kell küzdenem, *muszáj* kijutnom ebből a sötétből. Ha nem érem el a bokám, egymagamban sikoltozva fogok elpusztulni itt, és...

...és az ujjhegyeim végre súrolják a bokámat körbecsatoló, durva pántot. Közel vagyok, már nincs sok hátra. Fájdalom hasít túlfeszített izmaimba és kifacsart végtagjaimba, ahogy egyre csak nyújtózom, ám bal kezem egyszer csak pántot érint. Megmarkolom, megrázom, megrántom, ettől majd kilazul...

Reccs, reccs – mindkét lábam kiszabadul.

Addig tekergőzöm a koporsóban, mígnem ismét egyenesen fekszem. Tenyeremet a fedélnek feszítem.

Taszítok rajta: nem mozdul. Túl gyenge vagyok.

Gondolkozz! GONDOLKOZZ! Ki kell jutnod...

A karommal, a lábammal, az *egész testemmel...*

Addig vonaglok, míg végül sikerül hasra fordulnom. Ahhoz kevés a hely, hogy négykézlábra emelkedjek, de a hátamat felpúpozva sikerül keményen nekifeszülnöm a fedélnek. Szemembe verejték csordul. Talán vér is. A gerincem sajog, de én csak nyomom...

...és a fedél meghasad.

Vakító fénysáv vetül a koporsóm bélésére, szinte éget. Összeszorítom a szemem, és ismét nekiveselkedem. Érzem, hogy a fedél enyhén megemelkedik, és hirtelen annyi helyem támad, hogy behajlíthassam a térdem.

(Támadj, támadj, ha tanácstalan lennél, támadj csak, ne hagyj, hogy az ellenfél magához térjen!)

Mély levegőt veszek, összpontosítok, és minden megmaradt erőmmel felfele vetem magam.

Valami panaszosan nyekeregve meghajol, majd eltörik. A harcnak vége, az eleinte kőkemény fedél porcelánként hullik szét – én pedig kijutok és felegyenesedem...

...és *elesek*.

A landolás fájdalmas, nyomomban porfelhő kavargó. Ziháló tüdőmmel önkéntelenül nagyot szippantok belőle. Alattam forog a talaj, mindenütt fény ragyog, még csukott szemhéjamon át is perzsel.

Oldalamra gördülök, pislogva próbálok valamit kivenni. Köhögve kapok levegő után. Imádkozom, hogy a szemem még azelőtt megszokja a fényviszonyokat, hogy az a valaki, aki a koporsóba zárt, visszatérne, és befejezné, amit elkezdett.

kettő

A fény annyira éles, hogy a szemem könnybe lábad. Nyelvemet, kiszáradt torkomat szemcsés por lepi, mélyen a tüdőmbe furakodik, és öklendező köhögésre késztet. Hiába csalhatja elő a zaj azokat, akik ezt művelték velem, képtelen vagyok abbahagyni. Vak vagyok, mozdulni sem bírok.

Magatehetetlenül fekszem.

A köhögésroham idővel enyhülni kezd. Sikerül annyira el-lazulnom, hogy képes legyek felülni. Állig húzom a térdemet, és átkarolom. Csuklóimat dörzsölgetem; az érdes pántok felsértették őket.

A koporsómban meleg volt. Feltörtem, kimásztam belőle, és most itt gubbasztok ebben a fagyos teremben. Reszketek. Igen, kijutottam, de egyedül vagyok, fáradt, és rettegek.

Hol van Anyu és Apu? Hogyan nincsenek itt? Egyáltalán, hol van az az *itt*?

Valami idegen szag terjeng a levegőben. Valami száraz büdösség, állott bűz. Ennek a helynek... halottszaga van.

A fény továbbra is bántja a szemem, de egyre kevésbé. Ap-ránként ki tudok venni ezt-azt.

Szürkeséget. Szürke port. Mindenhol jelen van, még a levegőben is – elég csak szippantanom egyet, máris finoman örvényleni kezd.

A nyakam lüktet, ahol az az izé belém mart. Odanyúlok. Ing. Ing van rajtam, meg nyakkendő. A gallér mögé tapintok, végigsimítok a seben... aztán megvizsgálom az ujjaimat, és porral elegyedő vért pillantok meg rajtuk.

Végigtekintek magamon: fehér inget, piros-fekete kockás rövid szoknyát, és fekete térdharisnyát viselek, cipő viszont nincs rajtam. Az ing kényelmetlenül szoros. Ujjai valahol a könyököm és a csuklóm között érnek véget. Nyakkendőm is van, vörös alapon sárga és fekete szegéllyel, közepén pedig fehér, hímzett felirattal: MICTLAN.

Fogalmam sincs, mit jelenthet... és egyáltalán, enyérek ezek a göncök?

Minden homályos; a koporsómon kívül nem látok semmit. Magasabban van, semhogy a poros padlón kuporogva a belsejébe kémlelhessek. Fedele a tetejétől az aljáig végighasadt. A hozzám közelebb eső fele oldalra vágódott. A távolabbi merőlegesen kiáll. Talán, mikor eltörtem, meggörbült, így már nem mozgatható.

Felülete itt-ott megcsillan, és rájövök, hogy a saját véres ujjlenyomataimat látom, melyek elmaszatolták a vékony porréteget, mikor megmarkoltam a fedelet.

Miért nem segít már valaki?

Az a bigyó, amely a nyakamba mart... mi van, ha még él? Mi van, ha ott tekergőzik a koporsó mélyén, és csak arra vár, hogy újra rám vethesse magát? Nem akarok újra a koporsóba nézni, de egyedül vagyok, és tudnom kell, végleg elpusztult-e.

Mert ha nem, bármikor megtámadhat.

A koporsó szegélyébe csimpaszkodva felkecmergek. Lábam rongycsomók. Reszketnek és rángnak, ahogy feltápaszkodva a koporsóbelsőbe pillantok.

Hosszú, nedves vörös csíkokkal meg néhány halványabb, bíbor folttal lepett, ronggyá szaggatott, fehér szövetet látok. A szakadások alól belés türemkedik elő.

A fejrésznél vérmocskos, fehér párna hever. Mellette egy ernyedt, fehér kígyó.

Nem, alaposabban megnézve nem is kígyó: valójában *cső*. Hosszú, hegyes tüben végződő *cső*. Ahol ráharaptam, fehér gu-

miburkolata felhasadt, alatta pedig mindenféle fekete rostok tekergőznek.

Egy ideig nézem a csövet. Nem mozdul. Halott, hiszen megöltem.

Kezembe veszem a csípőmet korábban lefogó pánt egyik darabját. Felszínére lyukacsos, vörös, málladozó porréteg tapad – netán rozsdá? Ez megmagyarázná, miért volt ennyire gyenge és törekeny a pánt. Szilárd fémet soha az életben nem bírtam volna kettétörni.

Már nem fáj a szemem. Könnyeim is elapadtak. Előttem lassan kirajzolódik a helyiség.

Tizenegy további koporsót számolok. Falanként hat sorakozik egymással szembeállítva. Közöttük érintetlen szürkeség tengere terül el. Az összest vastag por lepi, az amúgy éles pereimeik szinte tompának tetszenek.

Magam a bal oldali sor legutolsójából keltem ki. Most, hogy állok, tisztábban látom a részleteket – a koporsón aprólékos faragványok díszlegnek: méretes orrú, hatalmas és burjánzó fejdíszeket viselő, elnagyolt emberek; végtelen lépcsős, zömök piramisok; egyszerű napábrázolások; vicsorgó, kerek szemű, megtermett macskafélék.

A helyiség hosszú és keskeny, mintha kifejezetten a koporsók tárolására hozták volna létre. Most, hogy a szemem hozzászokott a fényviszonyokhoz, jóval kevésbé tűnik világosnak – a boltíves mennyezeten alig néhány lámpa pislákol, és a szürkés faragványokkal telerótt falakat is épp hogy csak látni.

A szoba túlsó végében boltívet veszek észre. Annak árnyékában pedig... egy ajtót, ha minden igaz? Vaskos, tömör ajtót, melyen kilincsnek nyoma sincs.

A szemem sarkából megpillantok valamit a koporsóm alsó szegélyén. Egy a tenyeremmel nagyjából azonos méretű, lapos felületet, melyet apró, porlepte dudorok tucatjai kereteznek.

Reszketve odanyúlok, és letörlöm az egyikről a port. Ékkő
bukkan elő: narancssárgán izzik, mintha csak fagyott láng volna.

Letörlöm a lapot is. Hét betűt és egy pontot véstek belé:

M. Savage.

Ez a nevem volna?

Hangra leszek figyelmes. Nagyon halk. Alig kivehető, alig
hallható. Valahogy az jut eszembe róla, milyen volt a sötétben
raboskodni, aztán rögvest meg is értem, miért.

Az egyik koporsó mélyéről egy lány sikolyát hallom.